

Eva Žnidaršič
(kategorija študentov, 1. mesto)

ROJENA IZ BOLEČINE

Ljubi pesem, rojeno iz bolečine.
Tvoja je.
Ne šteji ji v hudo vseh trenutkov
tišine, ki so vodili do nje.
Daj ji prostor.
Zapiši jo počasi.
Na svojo stran.
Da končno zaduha.
Ker veš, da jo ostale pesmi plašijo.
Boji se, da v sebi nima prave snovi, da obstane.
Ne eno, nameni ji več strani.
Spusti liste pred in za njo.
Da je odtisi močnejših črk
iz prejšnjih pesmi
ne bodo bremenili.
Da odločne poteze naslednjih
ne ustvarijo udrtin
in ne popačijo njene podobe.
Ne postavi ji pike na konec;
nikar ne zapečati njene usode.
Vrni se k njej vsake toliko.
Za hip zoper prenesi bolečino nase.
Sama jo nosi –
ujeta med toge rešetke iz črt,
trdno zvezana, ob strani stoterih,
po meri prirezana,
po meri prekrita,
brez vsakršne moči,
da bi preuredila besede drugače,
s težkim bremenom,
da je živo moralo pasti,
da sama izpisuje svoje besede
v ta prostor.
Ko se vračaš k njej,
jo preberi v celoti.
V ritmu, ki si ji ga
sam določil na začetku.
Ne preskakuj besed –
daj ji čas, da uspe
v tvojem pogledu najti
tisto, kar išče.
Nekaj bežnega.
Dovolj, da še za nekaj
časa prenese –

to ostrino robov,
težo povsem enakih listov
in slutnjo zadnje platnice.
Toda –
če pride dan,
ko tega ne najde ...
Ker je pozabljeno,
zavrženo v strahotni samoti,
že zdavnaj umrlo v tebi,
in ti bodo njene besede
tako tuje,
da se bodo
v tvojem glasu lomile kot
dolge sence izgubljenega kraljestva,
tedaj nikar ne odlašaj ...
Če si jo kdaj ljubil,
se ji odpovej
(četudi v resnici ni več tvoja,
temveč pripada nekomu, ki je
nosil enako ime).
Pokaži ji usmiljenje in
ji na konec postavi klicaj,
da bo zmogla
še na koncu
klicati ...
in jo izrgaj ujetosti –
edinega bivanja,
ki ga je kdajkoli poznala,
nato pa na samem zažgi.

In gorela bo počasi.

Končno v njej lastnem ritmu.

A še v ognju iskala tvoje oči